

ESCLATA LA BOMBOLLA IMMOBILIÀRIA ALS EUA

nº 81 setembre 2007- donatiu 1,50 euros

Editorial pàg 3

Dossier: pàg 8-11
Esclata la bombolla immobiliària als EUA

Política pàg 4-7
Crisi del PSOE a Navarra
Nou protocol de deportació d'immigrants

Internacional pàg 12-16

Trenquem el silenci sobre Gaza
Mor Ernesto González
Repressió a l'Equador

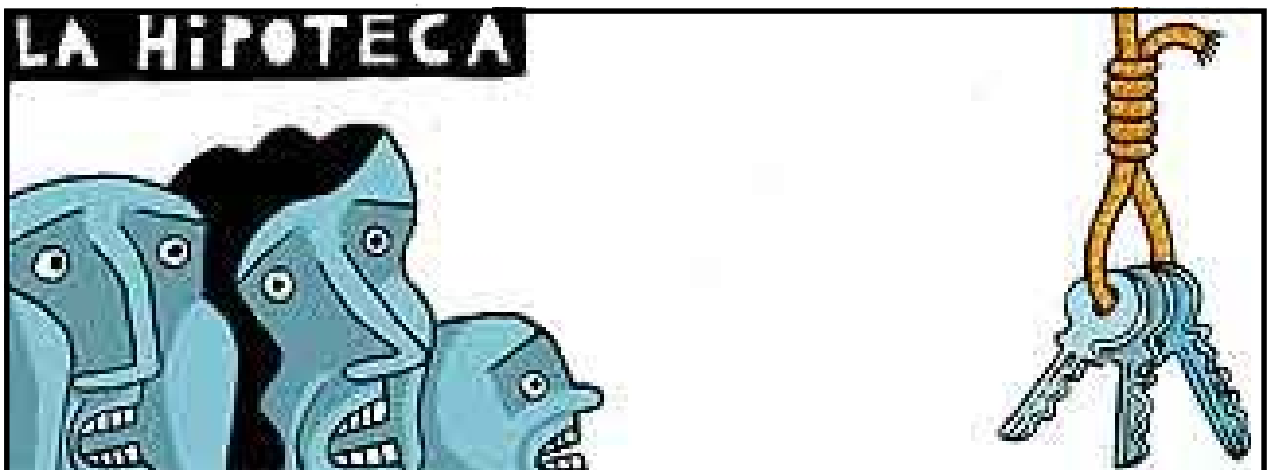
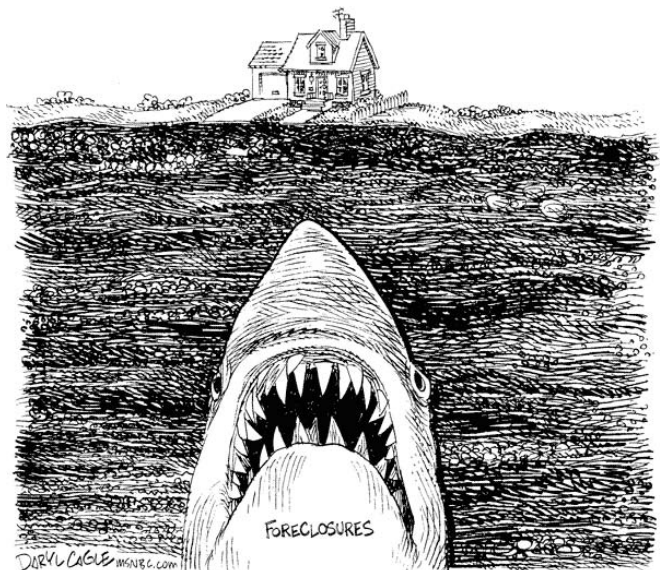
Correu Internacional, 132: Venezuela

La fi de l'estalinisme
(collage, 1998)

Amparo Segarra (1915- 4 d'agost 2007), artista plàstica, vídua del pintor surrealista gallec Eugenio Granell. Forma part de la generació d'artistes que es van inclinar cap a la revolució obrera durant la primera meitat del segle XX, i que seria truncada per la contrarrevolució feixista i l'exili, i silenciada per l'hegemonia del estalinisme.

L'altra cara de la crisi immobiliària...

S' inicia un nou curs polític amb dos temes que prenen l'actualitat. D'una banda, les conseqüències de l'esclat de la bombolla immobiliària als EUA, que far tremolar tot el sector de la construcció-immobiliari espanyol instal·lat també des de fa anys en una bombolla especulativa. De l'altra l'enfrontament de l'estat central amb Catalunya i el País Basc. Seran els temes centrals de les eleccions previstes pel març.

Mentre des del Govern se li vol treure importància, les dades que es van acumulant anuncien les dificultats que travessa el sector i l'impacte que comença a tenir sobre el creixement de l'atur. L'ofegament per pagar els préstecs que ja pateixen les famílies treballadores i la forta dependència del mercat laboral d'aquest sector fan que el castell sobre el qual han crescut les xifres macroeconòmiques sigui molt feble. A més cal recordar que pràcticament el 30% de la nova vivenda va a parar a mans del capital especulatiu estranger que pot fugir al primer ensurt. Unes dificultats que porten a assessors de Zapatero a aconsellar-li que no esperi a març per convocar les eleccions, no sigui que arribin en plena crisi.

Així mateix la crisi financera immobiliària suposa el segon fort advertiment -després de la recessió del 2000-2001- per l'economia nord-americana, el motor avui de l'economia mundial i l'estat més endeutat del món. Amb immenses quantitats de diner públic han ofegat la crisi per evitar una cadena que desmuntés el conjunt del sistema financer, com va passar el 1929. Però aquest segon advertiment que l'economia està instal·lada en una muntanya immensa de paper fictici, ha estat de més grans proporcions. La solució no està en el terreny econòmic, sinó en el polític. En política interior nord-americana Bush vol fer pagar la crisi sobre els treballadors/es immigrants expulsant-los de la producció, un cop els han utilitzat, però les mobilitzacions són fortes.

En política exterior l'economia nord-americana necessita fer pagar a tot el món un peatge per no caure fallida. I només el pot mantenir mentre mostri que és qui imposa el seu dictat. És per això que no es pot permetre una derrota a l'Iraq o a l'Afganistan.

El segon front, novament està ocupat per la relació del poder central amb Euskadi i Catalunya. A Catalunya amb la manca d'inversions en els serveis públics en els darrers anys, però alerta perquè vindran amb la cantarella de que de pas, "privatitzats", funcionaran millor. La crisi del socialisme navarresos ha demostrat el gir a la dreta del Govern Zapatero, que torna a situar-se a l'ombra del PP en política centralista. Un cop més no ha tingut problema en passar per sobre de les direccions perifèriques al preu d'una profunda reacció de la base a Navarra i nombroses dimissions. La crisi d'aparell està tancada, però cal veure les repercussions polítiques, si a més sumem la ruptura per la dreta de Rosa Díez exigint arraconar més els "nacionalistes". L'espai del PSOE s'estreny.

Al País Basc, el Lendakari Ibarretxe intenta recuperar la iniciativa perduda en tot el procés d'aproximació entre el Govern i ETA, en el qual el Govern basc va passar a segon terme. La proposta és la celebració -abans que s'acabi la legislatura basca- d'un referèndum "per donar la paraula a bascos i basques". ERC s'afanya també a posar-li data a un "referèndum d'autodeterminació", però per si de cas ho deixa pel 2014, una data ben allunyada del dia a dia de Govern, en el qual només es dedica a anar a Madrid a demanar almoïna. La proposta d'Ibarretxe ha provocat diferències amb la direcció del partit, però la política del PSOE a Navarra no deixa espai per pretendre un acord amb els socialistes com buscava Imaz.

Un veritable referèndum d'autodeterminació seria reconèixer el dret del poble basc de decidir si vol o no formar un estat independent o quina

mena de relació vol mantenir amb la resta de pobles de l'estat. Però Ibarretxe sap perfectament que aquest dret no hi cap dins el marc constitucional, dins la Monarquia. I és, per què la burgesia basca sempre ha estat abans burgesia que basca, que la proposta d'Ibarretxe s'ha de prendre amb precaució, difícilment anirà més enllà d'un reclam de l'atenció mediàtica i un eslogan electoral per les properes generals. Mentre el PP veu com la situació gira cap el seu terreny i es prepara per recuperar la defensa de la unitat d'Espanya com a centre de la propera campanya.

La crisi immobiliària suposa el segon fort advertiment -després de la recessió de 2000-2001- per l'economia nord-americana, el motor de l'economia mundial i l'estat més endeutat del món

La crisi del socialisme navarresos ha demostrat el gir a la dreta del Govern Zapatero, que torna a situar-se a l'ombra del PP en política centralista

Crisi del PSOE a Navarra

El centralisme de Zapatero

La crisi que ha viscut aquest estiu el PS de Navarra evidencia el gir cap al centralisme en què s'ha instal·lat el Govern Zapatero i la direcció del PSOE. Cal recordar l'evolució.

Zapatero va ser elegit al 35 Congrés del PSOE en l'any 2000 per sorpresa, amb escàs marge de vots davant el candidat oficial, José Bono, i ho va fer amb el suport de la major part dels anomenats barons perifèrics que buscaven una política menys rígida i centralista. Al davant tenia, a més de Bono, Matilde Fernández i Rosa Díez. Zapatero, ja com a cap de l'oposició acusava Aznar de centralisme i es comprometia a buscar un nou acord entre el centre i la perifèria que reconegués l'estat plurinacional. En aquest marc es va comprometre a donar suport el que

ser encara el candidat a les eleccions basques del 2001, però després dels mals resultats electorals i les diferències polítiques amb l'orientació que arribava des de Madrid, va dimitir de l'Executiva del PSE. El PSE -amb Patxi López- es va distanciar del PP, i ja amb el PSOE al Govern central va participar dels contactes amb l'esquerra abertzale en l'anomenat procés de pau amb ETA.

Avui el recorregut de la crisi a Navarra és just el contrari. El PS de Navarra havia establert una política per desbancar UPN (marca del PP) de la presidència de la Comunitat foral. Amb aquesta política i els resultats en la mà l'executiva es va encaminar a establir un pacte amb IU i Nafarroa Bai (NaBai), agrupació en la qual participen PNB, EA, Aralar

com a arma contra el procés de negociació amb ETA.

L'ombra del PP i la por a ser acusat d'anti-espanyol va poder més que la pressió del PSN. Es van posicionar a favor de l'acord amb NaBai 23 agrupacions socialistes navarreses, es van organitzar concentracions espontànies de militants a les portes de la seu i va ser aprovat per l'executiva navarresa. Però des de Ferraz, la direcció del PSOE va imposar l'abstenció per permetre que sortís reelegit el candidat d'UPN-PP. Les conseqüències es coneixen: dimissió de Fernando Pures secretari General, seguida d'altres quatre membres de l'executiva del PSN i dels dotze membres de la direcció de les joventuts socialistes... i el que encara ha d'arribar.

En aquests sis anys de Zapatero com a secretari general del PSOE, però particularment en els tres de Govern, ha anat abandonat un rera l'altre els tímids compromisos que va prendre de redefinir les relacions autonòmiques per reconèixer la realitat plurinacional de l'Estat espanyol. És precisament aquest procés, accelerat al llarg de la discussió de la reforma de l'Estatut Català, que va suposar no només incomplir la seva paraula sinó més tard mostrar-se incapaç d'avançar cap proposta a la taula de negociació amb ETA ni tan sols respecte dels presos com havia fet el propi Aznar amb menys perspectives. I, malgrat aquest gir i la consolidació del centralisme monàrquic, no evita una nova crisi, aquest cop del sector basc més centralista, amb la ruptura de Rosa Díez. L'eurodiputatda impulsa un nou partit amb Fernando Savater i dirigents de Basta Ya amb un clar contingut centralista a l'estil de Ciutadans a Catalunya encara no arribessin a acord entre ells.

Però apropar-se el PP, com ja va passar després dels primers quatre anys de govern Aznar, no va servir sinó per portar Aznar a la majoria absoluta. I cal recordar que si avui Zapatero és president de Govern no ho és per una política de bloc amb el PP, sinó justament perquè el PP es va veure tan segur de no tenir oposició, que es va passar de la ratlla en els últims dies davant l'atemptat de Atocha i això provocà una reacció espontània d'uns 2 milions i mig d'abstencionistes que van sortir per impedir que el PP tornés a guanyar.

Josep Lluís. Barcelona

Cartell de les joventuts del PSN a les eleccions de maig

sortís del Parlament de Catalunya en el debat de Reforma de l'Estatut d'Autonomia, i en aquest camí reformar la constitució si calia.

La primera crisi al si del PSOE de Zapatero es va produir al Partit Socialista d'Euskadi. La nova direcció del PSOE va imposar al PSE un distanciament de la política de bloc amb el PP que impulsaven els principals dirigents del PSE, amb Nicolás Redondo Terrero i Rosa Díez al capdavant. Nicolás Redondo, va

i Batzarre. Aparentment l'acord s'inscrivía en la mateixa línia que ha permès a Galiza un govern amb el BNG o a Catalunya amb ERC i IC/EuiA. Però la direcció central del PSOE, de qui depèn estatutàriament l'última paraula, està girant cap al centralisme, més preocupada per les crítiques del PP que de concretar l'opció de Govern a Navarra. No és casual que el PP fes de Navarra el símbol de l'espanyolitat contra el nacionalisme basc, i en particular,

Per les ITV gestionades per la Generalitat.

Contra les privatitzacions de serveis del tripartit

El 18 de juliol d'enguany el Parlament de Catalunya va votar per pràctica unanimitat la reconversió del l'Institut Català de la Salut (ICS) en empresa pública subjecta al dret privat. Uns dies més tard les empreses Aigües de Barcelona (AGBAR), Unió Fenosa i Caja Madrid es venen el grup APPLUS+ a un consorci controlat pel grup nord-americà CARLYLE. Forma part significativa del grup APPLUS+ el Laboratori General d'Assaigs i Investigacions (LGAI) que l'any 2003 la majoria del LGAI es va vendre a AGBAR, qui ara, se l'ha venut al grup CARLYLE tancant un cicle: de ser un organisme de l'administració passa a ser propietat d'una multinacional amb seu i centre de decisió fora de la Unió Europea. Els seus treballadors i treballadores funcionàries que depenien de la Diputació, van passar a la Generalitat, la qual al cap d'un temps va fer el LGAI empresa pública de dret privat, amb participació de capital privat, així, el seu personal va haver d'optar per laboralitzar-se o traslladar-se a altres llocs de treball de personal funcionari de l'Administració de la Generalitat.

Les dades sobre la participació d'APPLUS+ en la compra d'empreses públiques són les següents: LGAI un 95% d'accions d'APPLUS+ i un 5% de la Generalitat. Institut d'Investigació Aplicada de l'Automòbil (IDIADA) un 80% d'accions d'APPLUS+, i 20% de la Generalitat. I l'altra part significativa del grup APPLUS+ són les Inspeccions Tècniques de Vehicles (ITV).

Recordem que les ITV van ser creades per CIU com a concessions, igual que les autopistes, volent allargar-les Artur Mas fins el 2014. El Tripartit va invalidar la decisió i ara s'està pendent del que diguin els jutges. Però en tot cas el patrimoni de les ITV ja està transferit a la Generalitat, en haver-se acabat les concessions, com ho seran les

autopistes al final de la seva concessió, si no es rescaten o expropien abans.

Nosaltres volem la gestió directa de les ITV una vegada acabada la concessió i les instal·lacions han passat a mans de la Generalitat i el personal treballador ha de passar a ser d'una empresa pública, en el camí de la plena integració en la plantilla pública. Però, ara, abans que el Parlament tramiti la Llei de Seguretat Industrial, AGBAR, Unió Fenosa i Caja Madrid venen APPLUS+ al grup CARLYLE. No venen els actius (capital), que ja no són seus, sinó que venen la capacitat tècnica de la seva plantilla i la presumpció que el Parlament continuarà endavant donant mercat a les empreses externes en un sector en el que s'han acabat les concessions. Bon negoci per AGBAR, Unió Fenosa i Caja Madrid!

Sobre el grup CARLYLE escriu Enrique Calatrava al diari Expansión resumint un article de la revista Business Week: (link abreujat: <http://linko.es/cL>) i parla del canvi de look

de Carlyle que es transforma en Carlyle Group. Carlyle fou inicialment fundada fa més de 20 anys per tres executius de Washington; ha estat la firma de capital risc que més suspicàcies ha suscitat arran dels seus llaços polítics, el seu obscurantisme a l'hora de fer negocis i la seva capacitat per comprar empreses, reestructurar-les i vendre-les amb fortes plusvàlues, especialment companyies de defensa amb importants contractes amb governs. Es podria haver seguit dedicant a aquest negoci, però van passar tres coses: l'11-S, que suscità recels sobre els lligams de Carlyle amb rics inversors saudites, un fet reflectit en la políticament incorrecta Fahrenheit 9/11; el segon motiu fou l'al·luvió de diner sota gestió que implicava una major diversificació; i la tercera, l'assumpte de la successió en els òrgans de direcció de la firma. Una de las primeres mesures fou deixar de fer negocis amb els familiars de Bin Laden y substituir tots els assessors polítics (vinculats a la

dreta americana i europea), inclosos l'ex president d'EUA y pare de l'actual president, George Bush, l'ex primer ministre britànic, John Major, i l'ex secretari d'Estat de Defensa, Frank C. Carlucci, com a president de la firma. Carlucci és un dels ideòlegs del moviment "neoon", i fundador del projecte Nou Segle Americà, que propugna una teoria activa de lluita contra el terrorisme a l'exterior d'EUA després de l'11-S, que ha inspirat els partidaris de la Guerra d'Iraq.

En el seu lloc, Carlyle ha situat directius de renom, com l'expresident i conseller delegat d'IBM, Louis V. Gestner Jr, o l'expresident de la SEC, Arthur Levitt, entre d'altres, per preparar la diversificació de la cartera d'empreses participades, reduint de forma

dramàtica la seva presència en el sector de la defensa. A més, un terç dels seus actius ja provenen d'inversions alternatives, com la inversió en el sector immobiliari, el "venture capital" o les infraestructures. I tot això va a més. La companyia espera tenir 85.000 milions de dòlars sota gestió a finals d'aquest any, i espera arribar als 300.000 milions en 2012."

Cal afegir a aquesta informació que des de 1992 a 1997 el Grup Carlyle ha estat propietari de l'empresa VINNELL de mercenaris a l'Aràbia Saudita. Els principals beneficiats de la massacre d'Iraq venen a comprar al mercat de les privatitzacions catalanes!

Així ens trobem que, en aquest moment, la Generalitat ha passat a ser sòcia minoritària al LGAI i IDIADA d'aquest tipus de capital, i mitjançant la futura llei de seguretat industrial es pot allargar o negar el negoci de les ITV, en una segona versió del mateix que va fer Artur Mas.

Nosaltres tenim clar que tant aquest grup financer com els empresaris anteriors no participen de les privatitzacions per millorar el serveis i nosaltres, ni com a persones treballadores, ni com a usuàries tenim res a guanyar amb les privatitzacions dels serveis públics. D'una banda com a persones treballadores ens divideixen en petites plantilles privades que són el pròleg d'una major explotació i per l'altra banda, com a persones usuàries, les privatitzacions i liberalitzacions dels serveis han estat un fracàs a nivell mundial baixant la qualitat del servei i a la curta o a la llarga augmentant l'explotació dels treballadors i treballadores. Tenim exemples com el transport ferroviari i la Sanitat a la Gran Bretanya, l'electricitat a Califòrnia i aquí dos de molt propers: apagada elèctrica a Barcelona i Renfe.

Per uns serveis públics de gestió pública i de qualitat!

Barcelona, agost de 2007

*Resum del full d'agost de les seccions sindicals de la CGT als departaments d'Innovació, Universitats i Empresa i de Treball i SOC de la Generalitat de Catalunya.
Resumit per Carme Alvarez*

Esborrany del nou protocol d'expulsió

Deportacions dignes?

Fa tres mesos, el juny, l'immigrant nigerià Osamuyia Aikpitanhi va morir emmanillat i emmordassat en un vol de repatriació al seu país des de Madrid. La versió oficial va ser que Aikpitanhi va resistir "violentament" a la seva expulsió, i que donat la seva "corpulència" els tres policies que li acompanyaven li van lligar les mans i li van pegar una cinta adhesiva a la boca perquè no autolesionés". Al final Aikpitanhi va morir asfixiat. L'incident va provocar una marea de crítiques des de l'esquerra i les ONGs, i finalment la fiscalia d'Alacant ha sol·licitat a la jutge que interrogui com imputats als dos policies que van custodiar Aikpitanhi. Per al fiscal cap de l'Audiència d'Alacant, des del punt de vista del procediment jurídic "no hi havia cap altra alternativa que prendre declaració als dos policies com imputats". Tanmateix, "això no significa que, posteriorment, vagin a ser processats", deia. La Fiscalia simplement intentaria "aclarir els fets". I quin ha estat el resultat d'aquest "esclariment"? Pel que sabem de la premsa, res. No hi ha més responsable de la mort d'Aikpitanhi que ell mateix.

Ara ens assabentem per la premsa que els immigrants expulsats seran lligats amb camises de força i chichoneras per evitar que s'"autolesionin" per impedir la seva repatriació. L'objectiu de Ministeri de l'Interior, que va elaborar el protocol, és evitar casos com el d'Osamuyia Aikpitanhi. És a dir, Aikpitanhi simplement es va suïcidar, segons la versió oficial, que no reconeix que, en realitat, va ser condemnat a mort amb les mans lligades i la boca emmordassada.

I per evitar aquest tipus de casos els immigrants seran obligats a pujar a l'avió amb llaços, podran ser immobilitzats utilitzant una força "proporcional", i camises de força i cascs. Tornem al principi: Osamuyia es va poder suïcidar perquè a la policia li faltava un protocol que li dotés amb camises de força i cascs....

Un no pot sinó recordar les escenes de la cacera i exportació dels esclaus a les selves d'Àfrica, que es pot observar a les pel·lícules com "Les Arrels". Avui en dia, la policia caça els immigrants als carrers i a les places de les ciutats, a les estacions de trens, fins i tot al mar. I en l'exportació dels esclaus contemporanis, en lloc de cadenes de ferro, ja s'utilitzen instruments més "civilitzats i dignes", com camises de força i cascs. El capitalisme no deixa de ser el que és en el seu fons: barbàrie.

De quina dignitat es parla?

L'esborrador i borrany de protocol del Ministeri de l'Interior va suscitar diverses crítiques de Gaspar Llamazares, el coordinador d'IU. Llamazares el va titllar en cas d'incórrer en un tracte "inhumà i degradant" per deportar els immigrants, i va criticar que "subordini els drets a la política d'expulsions".

Però, què és el que és "inhumà i degradant"? Camises de força i cascs, o l'expulsió mateixa? Què respondria Llamazares si la policia li preguntés què fer davant d'un immigrant que es posa "violent" (segons el protocol) davant de la seva expulsió? Quina seria la manera "humana i no degradant" d'una expulsió? Convèncer el treballador immigrant que es destrueixi la lluita de supervivència per la seva pròpia voluntat? Llamazares mai no diu "no a les expulsions" posant-se al costat dels treballadors immigrants, sinó es fa còmplice de la política antiobrera i antihumana del Govern Sabater, intentant cobrir-la d'una façana "humana". En va. Ni capitalisme ni el seu santíssim mercat laboral (flexible i liberal) no té misericòrdia. Per a la burgesia, el treballador ha de ser on ella ho vol que estigui. A les bones o per les dolentes. Dóna allà, llaços, camises de força, cascs, etc.

Fa dos dies que un immigrant romanès es va immolar a Castelló per protestar per les condicions desesperades (falta de treballfeina, misèria) en les quals se'ls trobaven a ell i la seva família. Volia tornar al seu país i necessitava 400 euros, i cap servei d'ajuda no li feia cas. No creiem que fos per l'indeferència dels treballadors socials que atenien aquest immigrant, sinó per la política del Govern, que es nega a dotar amb suficients recursos als centres d'atenció social. Quin argument tindria Llamazares davant d'aquest incident per rentar la cara del Govern que recolza? De quin costat es posaria? Del costat del treballador immigrant en la seva lluita per a un treballfeina fix, un sou digne i contra la misèria, o un nou protocol governamental

que prohibís la "autoincineració" als immigrants?

L'alt nivell de degradació que el capitalisme porta la societat es reflecteix més clarament a les capes més explotades de la classe treballadora, els treballadors immigrants. En aquests sectors la repressió i la barbàrie que difon la burgesia són molt més violentes i profundes. Tanmateix, tampoc altres sectors de la classe, sobretot els joves, són immunes a aquesta realitat. En el cas dels treballadors immigrants sense documents, la primera tasca és lluitar fermament contra les expulsions, amb o sense camises de força i cascs. Els treballadors han de tenir tot el dret d'elegir on haver-s'hi en, viure i treballar.

Muhittin - 06.09.2007

Declaració de la Xarxa Estatal d'Immigrants- REDI

Contra el protocol d'expulsió

Les associacions i entitats de la Xarxa Estatal d'Immigrants - REDI-, expressem el nostre més rotund rebuig de l'anomenada "mesura de protocol de seguretat", que el govern espanyol vol imposar a tots els immigrants expulsats. Perquè viola els drets més elementals humans dels ciutadans i ciutadanes.

Aquestes mesures són; una espècie de camisa de força que manté els braços, i les mans enganxades al cos, aquesta peça ni tan sols no està en les dotacions a l'ús del Cos Nacional de Policia, segons van indicar fonts del cos, i cascs d'autoprotecció. És més, en cas que es produeixi l'aldarull, el cap del dispositiu (hi haurà un policia per cada expulsat més un guàrdia antidisturbis en la part posterior de l'avió i un metge), sempre en contacte amb el comandant de l'aparell, "dirigirà les operacions per restablir l'ordre".

Per als treballadors immigrants això ens recorda altres mesures similars i amb el mateix argument; amb el govern del Partit Popular, el 1996 quan es va expulsar a Mali a immigrants utilitzant drogues per "tranquil·litzar-los" o com el cas d'Osamuyia Aikpitanhi, immigrant nigerià, que el juny d'aquest any, va morir emmanillat i emmordassat en un vol de repatriació.

Per tot això, per als treballadors immigrants, entitats i associacions de la REDI, aquestes mesures són més del mateix i porten a situacions similars. Per això reiterem el nostre repudi més profund i cridem a totes les associacions, partits polítics, sindicats, a manifestar el seu rebuig a aquesta mesura.

Crisi financera int

Entre el 9 i el 10 d'agost una llarga cadena de crèdits impagats va afectar els prestamistes hipotecaris de més risc, arrossegant una caiguda de la borsa americana. En poques hores la crisi va travessar l'Atlàntic i es va estendre a la resta del món, en anunciar primer el BNP Paribas la suspensió de tres fons per falta de liquiditat, més tard el gegant alemany Deutsche Bank que sofria pèrdues substancials en fons invertits als EUA.

S'ha estat a la vora d'un crack creditici i de les borses internacionals, que hauria iniciat una espiral de fallides d'empreses, amb acomiadaments i depressió econòmica. Per a evitar que -com ell 1929- l'efecte dòmino enfonsés el sistema financer en un crack, els estats i els seus bancs centrals van concertar quatre procediments:

1.-Els principals bancs centrals del món han emès diners de dilluns a

operació d'aquest tipus de la història, superior a la que es va fer després dels atemptats de l'11 de setembre de 2001.

2.-S'ha negat la crisi i els mitjans de comunicació li han destinat poc espai. Setmanalment es dóna per acabada la crisi però quan escrivim això (31 d'agost), cada dia que passa els bancs centrals continuen emetent moneda per "tapar forats" i amagar la realitat de la crisi

La bombolla immobiliària

Per a veure l'origen de la bombolla cal anar set anys enrere. El 2000 es va produir una crisi molt poc reconeguda en què es va enfonsar el sector de les empreses tecnològiques, informàtiques i d'internet que estaven sobretot als EUA. Aquestes havien aconseguit un valor en borsa astronòmic i es van demostrar en la majoria dels casos incapaces de produir els beneficis irrealistes que s'esperava d'elles, van fer fallida i van fer acomiadaments massius (com en el cas de Terra a l'estat espanyol). Es va anomenar "la bombolla punt com".

Malgrat les enormes sumes de diners injectades pels bancs centrals, en pocs dies muntanyes de paper en forma d'accions i altres formes del capital financer es van fondre i la borsa es va desplomar, arrossegant l'economia americana a una recessió. Es tallava així un període d'acumulació de capitals de les multinacionals amb la política neoliberal i la globalització. Aquest període no va estar exempt de crisis, però aquestes es van donar fora dels grans centres financers mundials. La del 2000 va afectar al cor de l'imperi.

Per a recuperar la taxa de benefici empresarial, Bush aprofità l'impacte de l'11-S i va llançar una política de despesa pública en armament sense precedents que anava a emparar les seves gestes bèl·liques, mentre Greenspan (aleshores president de la FED) va baixar els interessos a l'1% (es podia comprar un cotxe a pagar en diversos anys pel mateix preu que al comptat). Així mateix amb la baixada dels interessos i un abaratiment de les hipoteques va permetre una pujada del preu dels habitatges.

Els bancs i el Govern impulsaven a les famílies i empreses a prendre crèdits hipotecaris barats per a comprar immobles o hipotecar la seva casa i gastar aquests diners en altres consums. Perquè no faltés "liquidesa", la Reserva Federal va estar bombejant una enorme massa de dòlars, a una taxa d'un 11,8%

divendres i en ocasions diverses vegades al dia. Del 9 al 31 d'agost la Reserva Federal d'EUA (FED, entitat semblant a un Banc Central però privada) ha posat a la disposició dels bancs un total de 147.250 milions de dòlars (108.100 milions d'euros), si sumem l'aportació del Banc Central Europeu (BCE), Austràlia, Japó, Suïssa, Canadà i la resta, hi ha analistes que ho xifren en un total de 500.000 milions de dòlars. Es tracta de la major

d'insolvència.

3.- S'han imposat "corralitos" parcials (no lliurar els seus diners a la gent que vol retirar-los) en els fons afectats.

4.- La FED va permetre incomplir la normativa bancària a Citigroup i Bank of America (i se sospita que a la resta de grans bancs) perquè tripliquessin (del 10 al 30%) el màxim de crèdit que podien oferir a les seves pròpies filials (un truc que ja va emprar Rumasa).

ernacional

per any, molt superior al creixement de l'economia, diners que inflaven els preus de les accions, els habitatges... Amb l'excusa de l'amenaça terrorista, las empreses van imposar milers d'acomiadaments i un augment global de l'explotació de la classe obrera americana. El 2002 els beneficis es recuperaven i l'economia començà a créixer impulsada per la construcció i l'armament... però al preu d'una pujada global dels nivells d'endeutament.

Però la bombolla especulativa va arribar al seu límit: els nous immobles construïts ja no trobaven compradors. S'estima que, el 2006, la venda d'immobles va registrar una caiguda del 30% i els preus de l'habitatge van baixar un 10%. Els tipus d'interès havien anat pujant gradualment la taxa de referència interbancària fins al 5,25%, augmentant així els interessos a pagar pels crèdits hipotecaris que són de "taxa variable", i amb això la dificultat de moltes famílies per a pagar-los. Els embargaments havien crescut un 58% en el primer semestre i la gent estava atrapada perquè tampoc ningú trobava comprador pel seu habitatge a causa de la crisi. Un milió de famílies tenien expedients de desnonament a l'inici de l'estiu.

Per a alimentar el mercat, els bancs van convertir les hipoteques amb majors dificultats de cobrament en nous "títols", van néixer així els anomenats "crèdits subprime" (literalment de "segona categoria") que van començar a ser comercialitzats com a bons pels bancs, o els seus intermediaris, com la immobiliària Countrywide, i van escampar el problema. Mentre, les "agències de qualificació de riscos" que assenyalen les probabilitats d'impagament d'una família, una empresa o un país en un moment donat, havien estat rebent comissions dels bancs, els productes financers que havien de qualificar, i els van seguir recomanant fins al mateix dia que es van enfonsar.

El seu pressupost de defensa i el rol internacional del dòlar com a moneda de reserva i intercanvi els va permetre encobrir el declivi del seu aparell productiu (l'economia real) i donar-se temps allargant el procés. Preveïen la futura crisi energètica i van veure que amb el control militar dels principals jaciments asseguraven el dòlar i que això era la clau del domini futur. I la bombolla immobiliària havia de servir per a guanyar temps mentre l'exèrcit aniquilava exèrcits i construïa bases a l'Orient Mitjà, però la resistència afganesa, libanesa, palestina i iraquiana, els ha trencat el calendari.

Punxa la bombolla als EUA

Quan es desfermà el pànic i els inversors van voler retirar els seus diners d'alguns fons, els bancs van descobrir que ningú volia comprar el que ells tenien per a vendre i van haver d'activar el "corralito" per a aquests fons. De fet, segons la lògica capitalista, si ningú vol comprar el que tu vols vendre, llavors el seu preu és zero. A continuació el pànic es traslladà als bancs. Els bancs es presten diners uns a uns altres diàriament a canvi d'un interès. Doncs bé, en previsió que els poguessin reclamar diners en quantitats superiors a les habituals, els bancs van deixar de prestar-se entre ells.

Alternativament s'ha anat caracteritzant la crisi com a crisi de les hipoteques, una crisi de confiança o una crisi de liquiditat (necessitat transitòria de diners). Però tot sembla apuntar que es tracta d'una crisi de solvència: els deutes superen els actius en una gran proporció. Quan això passa, l'anomenen bombolla en el sentit que l'aparença de riquesa no es correspon amb la realitat, i com un bluff, tard o d'hora punxa.

Les conseqüències per a les famílies treballadores són enormes: al milió llarg de desnonaments que esperen la seva execució, si acumulen ja 75.000 acomiada-

El lloc privilegiat del dòlar

Per Marx, la creació de valor es dona pel treball humà, i per al paper moneda era partidari de protegir-lo en l'or, en el qual havia treballat humà acumulat. Fins al final de la Segona Guerra Mundial, les monedes i bitllets tenien el respall d'una quantitat d'or equivalent que el Banc Central del país es comprometia a canviar. Si el govern d'un país emetia massa moneda respecte les reserves o la riquesa, tenien el càstig que aquesta moneda es devaluava (cada unitat passava a valer menys) cosa que era com un impost no declarat sobre la població.

Al final de la guerra, el govern d'EUA imposà el dòlar com a moneda de reserva i intercanvi internacional i aconseguí que els principals fluxos comercials es facin en dòlars. El govern nord-americà diu comprometre's a retornar la quantitat d'or equivalent pels dòlars que se li presentin al canvi fix de 33 dòlars l'unça. A 1971, després d'haver inundat de dòlars el món, comunica que no canviarà els dòlars per l'or. Això equival a una declaració de fallida, si no fos perquè els EUA tenen la meitat del pressupost de defensa mundial, per la qual cosa la resta del món va continuar acceptant els seus dòlars. Semblants mecanismes usen tots els bancs centrals, però no tenen la "sort" que les seves monedes siguin monedes d'intercanvi internacional, amb la qual cosa han de carregar la seva pròpia inflació més la derivada dels dòlars que tenen en divises i per fer els pagaments internacionals.

CRISI IMMOBILIÀRIA

ments a la construcció i se'n preveuen 20.000 més abans d'acabar l'any. També hi ha 40.000 acomiadaments en el sector financer i la cosa no ha acabat. A la finals d'agost a Bush va decidir dues mesures: una cosmètica d'avaluar la refinançament del 8% de les hipoteques que ja estan amb expedient de desnonament, i la d'enviar cartes a 140.000 empreses amenaçant amb penes fins i tot de presó per emprar a immigrants sense papers (aquesta mesura ha quedat ajornada fins l'octubre, segons sigui la sentència del judici interposat pel sindicat), intentant fer carregar als immigrants amb el pes de la crisi i l'atur.

Les perspectives

La connexió entre l'habitatge i la despesa de consum és crítica. L'habitatge ha estat el principal motor de creixement als EUA en els últims 5 anys, amb dos de cada cinc nous llocs de treball. La caiguda del preu de l'habitatge significa que el principal actiu dels consumidors s'està depreciant. Al seu torn, això implica que una font enorme i fiable de dòlars per gastar, les ampliacions de la hipoteca gràcies a la pujada del valor de la casa, s'han acabat. El consum privat ja només va créixer un 1,3%, colpejat per la pujada de l'energia i dels aliments. I és el consum intern és el principal motor econòmic i la atracció per a les inversions estrangeres.

Després de la bombolla immobiliària, altres bombolles poden punxar: la borsa i el propi dòlar estan inflats molt per sobre del seu valor real. Així doncs ningú assegura que els efectes de la crisi immobiliària no es puguin aprofundir o estendre's a altres sectors i empènyer l'economia nord-americana a la recessió o depressió i a una crisi financera internacional.

L'economia nord-americana necessita, per no aturar-se, l'entrada diària d'entre 2.500 i 3.000 milions de dòlars i aquest flux l'ha d'assegurar mantenint una alta taxa de rendibilitat dels capitals que arriben als EUA. Però la possibilitat que la burgesia nord-americana recuperi una taxa de beneficis que li permeti fer atractives les inversions internacionals depèn totalment de la lluita de classes.

De la lluita de classes a l'interior dels EUA. Bush anuncia un atac brutal contra el sector més explotat de la classe obrera nord-americana, els immigrants sense papers, amb deportacions massives. Però aquesta ofensiva s'estendrà al conjunt de la classe obrera nord-americana, com va passar el 2001. També es juga a escala internacional, a l'Afganistan i sobretot a l'Iraq, eventualment també a l'Iran, on l'imperialisme nord-americà pretén obtenir succulents negocis amb el petroli i també el reconeixement del seu paper de gendarme mundial que li permet a ell i a la seva moneda un lloc privilegiat.

El tàndem EE.UU-Xina

És important destacar que l'epicentre dels problemes actuals està en els propis EUA. (l'economia més forta del planeta). Tant l'Estat, com les empreses i els consumidors, estan sobre-endeutats. És a dir, deuen més que la seva real capacitat de pagament i, moltes vegades, més que el valor real de les seves propietats. Tota l'economia nord-americana dels últims 25 anys s'ha anat construint sobre els anomenats "dèficits bessons" (pressupost estatal i balança de comerç exterior) que han crescut fins a xifres impronunciables.

Per això, per a funcionar normalment, l'economia nord-americana necessita que ingressin des de l'exterior un terme mitjà de 3.000 milions de dòlars diaris en préstecs, inversions directes, compra de bons del tresor, remeses de guanys i 'royalties' de filials a l'exterior, etc. Si aquest ingressos no arribessin, l'economia començaria a enfonsar-se. Per això, a través de diferents mecanismes, EUA actua com una "aspiradora" de tota una part de la plusvàlua extreta en altres regions del món.

En aquest sentit, és molt interessant analitzar com ha estat funcionant, en els últims anys, el tàndem EUA-Xina com a locomotora de creixement econòmic mundial.

Les empreses nord-americanes han realitzat gegantines inversions a la Xina, destinades bàsicament a la producció industrial, que ha passat de productes senzills (electrodomèstics i tèxtils) a uns altres cada vegada més complexos, com automòbils i maquinàries. Aprofiten així que el règim dictatorial xinès garanteix un dels salaris més baixos del planteja (50 dòlars mensuals) per a extreure una enorme massa de plusvàlua absoluta.

La Xina exporta aquests productes a tot el món, especialment als propis EUA (aquesta és una de les causes de l'augment constant del dèficit de comerç exterior d'aquest país). Gran part dels guanys obtinguts tornen als EUA, principalment per a comprar bons del Tresor. Actualment, la Xina apareix com el principal posseïdor d'aquests bons (amb la increïble xifra de 900.000 milions de dòlars), havent desplaçat àmpliament a Japó del primer lloc. D'aquesta forma, es finança el dèficit estatal ianqui i es realimenta el circuit econòmic d'EUA.

No obstant això, no hem de confondre'ns: els EUA i la Xina no tenen una relació "igualitària". Els EUA són el major país imperialista del planeta i la Xina s'ha transformat en la major semicolònia del món per a aquest imperialisme.

D'altra banda, el creixement econòmic xinès (i també el de l'Índia) demanda quantitats cada vegada majors de matèries primeres i així sosté bons preus en el mercat per als aliments, el petroli i els minerals. D'aquesta forma, altres països (com Argentina, Veneçuela i Brasil) també s'han beneficiat, de manera secundària i depenent, amb aquest cicle de creixement econòmic.

De l'article: "Se "pinchó" la burbuja inmobiliaria en EE.UU. ¿Comienza la crisis económica mundial?.

Alejandro Iturbe.

Pots trobar l'article complet a www.li-litci.com

.. I a l'Estat Espanyol

En reprendre el curs Zapatero va desmentir el pessimisme del seu ministre d'Economia Pedro Solbes, que admetia que es viuen moments de "incertesa" a l'economia espanyola i mundial. La crisi immobiliària americana que va esclatar a l'agost se suma als factors interns que ja frenaven el creixement de la construcció. A l'agost l'increment de l'atur va ser el major dels últims 20 anys i se suma al de juliol. "Qüestió del mal temps" va respondre el Govern, però després dels serveis, el segon factor d'atur va ser la construcció, que perdia gairebé el 10% de l'ocupació i que ha estat el motor del creixement i de la creació de treball dels darrers anys.

L'Estat Espanyol –al costat de Gran Bretanya, França i Irlanda- són els principals focus d'especulació immobiliària a Europa. Segons dades del Banc d'Espanya, en deu anys el preu de l'habitatge va créixer un 150% en termes nominals, el que correspon amb un 100% en termes reals. En el mateix període el deute per habitatge va passar de suposar un 52% de la renda disponible de les famílies, al 120%, "desbordant" –segons el Banc- tota capacitat d'estalvi. El deute de particulars s'acosta al bilió d'euros, amb un creixement del 18,53% interanual. Impossible ja de pujar les quotes mensuals amb salaris que perden poder adquisitiu (6% en els últims tres anys) i amb un Euríbor que ja està al 4,7% i serveix per a fixar les hipoteques variables (més del 95%), els Bancs han començat a fer préstecs hipotecaris a 50 anys!

Semblava no tenir fi el creixement del preu d'un habitatge que en més del 30% quedava buit a mans d'inversors especulatiu. Però aquest any s'ha manifestat el principi de la crisi (veure quadre adjunt). Tanmateix aquests símptomes no han engegat una cadena d'impagats, doncs les mateixes entitats de crèdit intenten evitar-los buscant el màxim de flexibilitat. No obstant això aquest agost el nombre d'impagaments ha començat a créixer.

La crisi financera internacional està provocant que els bancs tanquin l'aixeta del crèdit, cosa que portarà una caiguda de les vendes d'habitatge. La contracció de la construcció –com ha passat als EUA- suposa una pèrdua brusca d'ocupacions i amb ells cau el poder adquisitiu dels treballadors. La bombolla immobiliària a l'estat espanyol està a la vora de punxar-se. L'amenaça d'una cadena d'impagaments –com als EUA- amenaça la situació de moltes famílies. Les temptacions del Govern per a procedir –com Bush- a expulsions massives d'immigrants per fer revertir sobre ells l'augment de l'atur, pot estar a l'ordre del dia.

La defensa de l'ocupació contra els acomiadaments, exigint un pla d'obra pública i vivenda social; del dret a l'habitatge contra els desnonaments i l'expropiació de la vivenda buida; exigint per finançar-ho la intervenció dels beneficis rècords que acumula la banca; la defensa dels treballadors immigrants contra tota la legislació d'estrangeria han de ser objectius de la lluita obrera i popular.

CRONOLOGIA

Febrer. El Banc d'Espanya adverteix que les "immobiliàries i constructores han creuat ja el Rubicón del seu endeutament".

24 abril. Jornada negra per a tot el sector immobiliari en la borsa. En alguns moments arriba a perdre un 20%. Astroc s'enfonsa un 60% (3.000 milions d'euros), Colonial, -13%, Inmocaral, -11% i Fadesa, -10%. Les constructores cauen igualment: Sacyr, ACS, Acciona i FCC un 6%.

Abril. El Banc d'Espanya alerta que "l'endeutament de les llars supera ja el 110 per cent de la seva renda disponible bruta, la seva capacitat d'estalvi s'ha reduït i cada vegada és major l'esforç que han de fer per a adquirir un habitatge."

6 de Juny. Nou descens bruscat en la cotització de les immobiliàries i constructores.

13 de juny. Es coneix que el Banco de Santander, entre altres entitats i empreses, posa a la venda la pràctica totalitat dels seus immobles a Espanya.

26 de Juny. L'ONU demana al govern espanyol que alerti als ciutadans de la incipient "greu crisi immobiliària" que s'acosta.

27 de juny. Es publica que el gairebé el 30% dels pisos en venda a Barcelona i Madrid han reduït l'import sol·licitat en un 5% de mitjana en l'últim trimestre.

Agost. La morositat creix del 0,693 de maig al 0,706 al juny, encara que segueix sent baixa. Es coneix el descens de pisos construïts i es redueixen les expectatives de vendes i beneficis en el sector de la construcció.

Setembre. Nombroses petites immobiliàries han tancat i Fincas Corral, una de les majors, anuncia que ha tancat 200 oficines de les 350 que tenia al llarg del 2007. Les dades de població activa confirmen l'augment de l'atur a l'agost (gairebé el 10%), per segon mes consecutiu en el sector.

Gaza

Trenquem el silenci

L'escàs interès dels mitjans de comunicació i la manca de mobilitzacions d'aquest estiu contrasten amb la gravetat del que s'està vivint a Gaza. Des que el 14 de juny Hamàs va prendre el control de la franja, desenes de palestins han estat assassinats en atacs de l'aviació i l'artilleria israelianes, mentre el bloqueig polític i econòmic ha generat nivells de misèria sense precedents. Abu Mazen -després d'haver imposat un govern d'excepció per usurpar el poder guanyat per Hamas a les urnes- apareix clarament com l'agent d'Israel i de l'imperialisme a l'interior dels territoris palestins i l'aïllament de Gaza de la rest del poble palestí és avui una política concertada amb Israel. El moviment internacional de suport a Palestina està colpejat per la confusió i la manca de perspectives, els sectors de la diàspora propers a Fatah callen, i el silenci imposat des del govern pel PSOE i els seus aliats (des d'IU fins a ERC i les burocràcies sindicals) dificulten l'organització d'una resposta. Amb aquesta difícil situació cal multiplicar els esforços per organitzar les mobilitzacions del 28 de setembre, aniversari de la Segona Intifada, aquest any amb un crit: fora el bloqueig de Gaza!

Mur que separa Gaza i Egipte, a Rafah

Les accions militars israelianes sobre Gaza son diàries des que Abu Mazen va decretar la fi del govern de Hamàs i va imposar la "desconnexió" de la franja. No se n'escapen ni tan sols els nens (10 morts, només el mes d'agost), però tothom calla. La perspectiva d'una intervenció militar israeliana a gran escala segueix sobre la taula.

Mentre, el bloqueig internacional -imposat pels EUA, la UE (amb el suport del govern de Zapatero), l'ONU i Rússia- sembla la franja de misèria i desesperació. El 85% de les poques indústries i tallers que quedaven a Gaza han hagut de tancar per manca de matèries primeres i es calcula que 70.000 treballadors han estat acomiadats.

El preu del menjar a la franja s'ha disparat. El pas fronterer de Karni, l'únic que permet l'entrada de grans contenidors, funciona amb contagotes, amb la complicitat del govern d'Abu Mazen, que ha prohibit als funcionaris palestins que el dirigeixen (igual que als de tota la franja) que es presentin als seus llocs de treball. La mateixa ONU

ha reconegut que la majoria de la població depèn de l'ajuda humanitària. Com va cínicament va anunciar Dov Weissglas, assessor del primer ministre israelià Ehud Olmert, Israel aplica "una estricta dieta als palestins, però sense deixar que es morin de gana". Una crisi humanitària faria massa soroll.

Gaza s'ha convertit en una gran presó. Milers de palestins s'han concentrat al pas de Rafah, a la frontera amb Egipte, per intentar fugir de la franja, però el pas (sota control internacional) porta tres mesos tancat i barrat: no hi ha excepcions, ni pels malalts que necessiten un tractament urgent. Els més desesperats han estat assassinats per soldats israelians quan intentaven saltar el mur que barra la frontera.

Mentre això passa, la diplomàcia nord-americana prepara una Conferència per la tardor, que cada dia que passa ha anat rebaixant les perspectives, davant la negativa d'Israel a fer cap concessió (Olmert s'enfrontarà aviat als informes de balanç de la derrota militar de la guerra del Líban) i de l'escassa

solidesa del nou govern palestí, amb un Fatah que no deixa de perdre suport en aparèixer cada dia més clarament com un titella de l'ocupació.

L'imperialisme compra els seus agents

L'imperialisme continua reforçant el seu home a Palestina, Abu Mazen, per apuntal·lar per la força un govern que no té cap legitimitat i que actua al seu servei dels seus interessos, contra la lluita palestina. El 2 d'agost, la Secretària d'Estad nordamericana, Condolezza Rice, va oferir-li 80 milions de dòlars pel "desenvolupament" de les forces de seguretat palestines controlades per Fatah i un entrenament especial per la guàrdia presidencial. El general nordamericà Keith Dayton (a qui diverses evidències apunten com l'organitzador amb Mohamed Dahlan d'un pla per derrocar Hamàs per la força a Gaza el mes de juliol amb suport logístic de la CIA, pla que Hamàs afirma haver impedit preventivament amb el seu moviment de juliol) està entrenant

forces especials palestines al complex militar de Jericó. No és d'extranyar que Mazen hagi reclamat dues vegades aquest estiu el desplegament d'una "força internacional" a Gaza que li permeti recuperar el control de la situació. Alhora els EUA acordaven augmentar en un 43% l'ajuda militar a Israel, fins a 30.000 milions de dòlars en els propers 10 anys, un 43% més que en el decenni anterior.

Abu Mazen manté alhora el boicot polític a Hamàs, amb una línia de "cap diàleg" i ha decretat la cancel·lació de tots els passaports emesos a Gaza per tenir un control absolut de qui surt de la franja. De fet ha anulat tota documentació oficial que surti de Gaza, inclosos els títols dels 2000 estudiants universitaris que s'han llicenciat aquest estiu.

Hamas s'atrinxera

Per la seva banda Hamàs, acorralat, ha reaccionat com un poder burocràtic, imposant un control estricte sobre la franja, i reprimint tota expressió crítica amb la seva política. Davant el boicot sistemàtic de l'ANP amb el suport de l'imperialisme, que pretén anul·lar la resistència als seus plans, s'ha atrinxerat en el territori sota el seu control. Hamàs és el govern legítim elegit pels palestins, que tips de corrupció i concessions a l'ocupant, amb el seu vot reclamaven el retorn als principis fundacionals de la seva lluita: el no reconeixement de l'estat d'Israel, la palestina històrica i unificada i el dret al retorn dels refugiats. Només sobre base d'aquests principis es pot recuperar la unitat del poble palestí, buscant la revolta a Cisjordània contra Abu Mazen i el seu govern per posar fi a l'aïllament de Gaza. Trencar el bloqueig i enfortir la resistència passa també per establir un control popular sobre la distribució dels aliments a Gaza, per tal de fer front a l'escassetat, evitar l'especulació i garantir una distribució d'acord a les necessitats socials. Així mateix, és imprescindible organitzar la defensa armada de la població davant els atacs israelians. Amb aquests dos objectius es tracta de recuperar la tradició de l'organització de base de la Primera Intifada.

Trencar l'aïllament de Gaza

Hem de reaccionar i donar un nou impuls a la solidaritat amb el poble palestí, en primer lloc per acabar amb un bloqueig genocida, del qual participa el govern espanyol. També per recolzar les organitzacions que avui segueixen alimentant la resistència contra els buròcrates venuts a l'ocupant que pretenen liquidar-la. En aquesta perspectiva cal preparar des d'avui les mobilitzacions del 28 de setembre, aniversari de la Segona Intifada. Des de Lluita Internacionalista, seguirem treballant amb els companys de la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins per fer sentir la veu dels treballadors de Gaza, amb una gira dels seus representants que organitzarem tan aviat com sigui possible.

Cristina. Barcelona

Seminari europeu de la LIT-CI a Italia

Partir d'Octubre del 17 per canviar el món

Del 25 al 29 de juliol passat, en un bonic complex a prop d'Otranto, Salento, es van celebrar les jornades europees de la LIT-CI.

El seminari va ser organitzat pel PdAC, secció italiana de la LIT-CI, amb la participació d'altres seccions europees de l'organització. A més de companys italians, eren presents també militants d'Espanya, Portugal, Rússia, França, Bèlgica i Turquia. Cal destacar la joventut de la majoria dels participants, que no superava els 30 anys. Això és fruit del bon treball realitzat des de la fundació del partit, el gener de 2007, i també de la capacitat d'atracció de la nostra posició respecte a la buida demagògia dels partits del govern i respecte de l'ambigüetat dels seus "apèndixs crítics". El seminari d'estudi estava centrat en la Revolució Russa de 1917 (en el 2007 compleix noranta anys) i, sobretot, en la seva actualitat. (...)

Perquè Octubre del 17?

Però quin n'és el sentit que donem avui a l'octubre? (...)Es impossible resumir en poques paraules el sentit de les exposicions i del debat de 5 dies: pròximament, aquest material estarà disponible en un llibre.

Sí que podem respondre amb un criteri: estudiem avui Octubre del 17 per la mateixa raó per la qual els bolxevics estudiaven la Comuna de París de 1871. És a dir: és sobre les victòries i les derrotes del moviment obrer que ens hem de formar. Estudiar els processos i les causes que han originat les victòries i les derrotes del proletariat és per a nosaltres un ensenyament actual i una base històrica d'experiència, sobre les quals construir la nostra batalla política. D'altra banda, és impensable que existeixi un partit revolucionari separat de la teoria revolucionària: les dues coses van de la mà.

Avui, després de la forta onada contrarevolucionària que ha acompanyat la dissolució de la Unió Soviètica, han sorgit noves teories i tendències polítiques: pensem, per exemple, en el chavisme, vist per molts, fins i tot a Europa, com la "frontera del nou mil·lenni, el "socialisme del segle XXI "; o les "multituds" de Toni Negri, o, com han fet Bertinotti i Refundació comunista. En realitat, dins d'aquestes noves teories s'amaga la necessitat de cobrir el simple oportunisme polític de certes organitzacions. Però d'altra banda és la seva precisa voluntat, ignorar, destruir totes les conquestes fetes pel proletariat en els dos últims segles i els desenvolupaments teòrics del marxisme. Aquests senyors diuen: "El comunisme ha fallat perquè ha produït l'estalinisme. És per això que, segueixen, "és precís retornar a Marx, però més enllà de Marx". A la pràctica és com es algú digués: "la física ha produït la bomba atòmica. Hem de retornar a Newton i rebutjar tot allò que hi ha entre ell i nosaltres". Qui digui una cosa així, o és un boig o fa broma.

El PdAC, i la LIT-CI a nivell internacional, que es reconeixen en la història i en el programa del bolxevisme, són organitzacions que lluiten, per tant, contra aquestes "noves teories" que confonen i divideixen el proletariat i als revolucionaris honestos, i defensen la història i les conquestes teòriques acumulades en gairebé dos segles de marxisme, no per un particular passió filològica sinó perquè els considera els principis de l'única possibilitat de vèncer al capitalisme; per això, no deixem que aquests preciosos ensenyaments quedin en una biblioteca, sinó que les actualitzem i tractem d'aprofitar-les en la lluita política i en la lluita de classes viva de cada dia. Aquest el deure d'un revolucionari comunista. De totes les èpoques.

Michele Scarlino. PdAC.Sección italiana de la LIT-CI

Mor Ernesto González

Ernesto, fins al socialisme sempre!

El 16 d'agost, un acte en l'ocupat Hotel Bauen de Buenos Aires, retia homenatge a Ernesto González, dirigent trotskista mort el mateix dia del mes anterior quan visitava la seva família. L'homenatge va reunir a més de 600 persones i hi van prendre la paraula representants de gairebé totes els corrents del morenisme. Des de Lluita Internacionalista vam enviar una salutació, no només genèrica, com a reconegut dirigent del nostre corrent al costat de Nahuel Moreno, sinó també, com al company amb qui alguns de nosaltres vam militar quan va estar ajudant a construir el PRT (Partit Revolucionari dels Treballadors) a l'estat espanyol.

60 anys de militància

Als 83 anys, després de més de 60 anys de militància, va morir a Pehuajó un dels dirigents de la corrent del moviment trotskista fundada per Nahuel Moreno (1924-1987) el 1952 i que va tenir diverses denominacions: *Grupo Obrero Marxista*; *Partido Obrero Revolucionario*; *Federación Bonaerense del Partido Socialista (Revolución Nacional)*; *Palabra Obrera*; *Partido Revolucionario de los Trabajadores*, després PRT "La Verdad"; *Partido Socialista de los Trabajadores*; *Movimiento al Socialismo*.

Quan era estudiant d'Història a la Universitat de La Plata i un gran aficionat al teatre, Moreno el va guanyar per integrar el *Grupo Obrero Marxista (GOM)* i després va començar a treballar al frigorífic La Blanca de Avellaneda on impulsà el diari "*Activista de la Carne*". Participa de la resistència peronista contra la *Revolución Libertadora* del 55.

A la dècada del 60 a Tucumán, ajuda a organitzar el sindicat dels obrers sucres en l'enginy San José. Dóna cursos de marxisme, col·labora amb la *FOTIA (Federación Obrera de Trabajadores de Ingenios del Azúcar)* i impulsa la formació d'una de les primeres llistes obreres que es presenta a eleccions a l'Argentina amb la candidatura del dirigent sucrer Leandro Fote, avui un dels 30.000 desapareguts.

Com a membre de la Lliga Internacional dels Treballadors- Quarta Internacional -LIT-CI-, impulsa la formació de partits trotskistes a l'Amèrica Llatina, com el 69 el PRT d'Uruguai. Durant la dictadura militar argentina s'exilia a Espanya, França i després a Colòmbia on continua el seu impuls d'agrupaments internacionals. Aquí el vam conèixer, al costat de la seva companya Lidia, infatigable en la militància, company en els equips de direcció, donant cursos de formació i compartint apassionats debats.

Va ser autor de "Ascenso y caída del peronismo" (1986) i "Qué fue y qué es el peronismo" (1974). La seva llarga experiència militant i la del corrent al qual va pertànyer van quedar recollides en els 5 volums de "Historia del Trotskismo Obrero e Internacionalista en Argentina" editats entre 1995 i 2006 dels quals va ser coordinador i un dels seus autors. Actualment es trobava treballant el 6è volum, que abasta fins l'any 73 i en la recopilació i digitalització dels arxius de la corrent morenista.

No obstant això, la militància no la va reduir al treball d'elaboració, ni tan sols en els últims anys. Així es va expressar en l'acte d'homenatge, per part d'altres companyes que van formar part amb ell de l'Assemblea Popular de Vila Urquiza durant la rebel·lió del 2001/2002; o el vam retrobar en el Congrés Mundial de la LIT del 2005; o va ser part de la Mesa que va presidir l'acte d'homenatge a Moreno en Sao Paulo al març 2007; o encapçalar l'abril les llistes del *Frente de Izquierda Socialista Revolucionaria* per a les eleccions de Buenos Aires (amb el *Frente Obrero y Socialista*, FOS, secció argentina de la LIT-CI, *Izquierda Socialista*, la *Liga Socialista Revolucionaria* i *Unidad Socialista de los Trabajadores*, tot participant dels piquets per a demanar el vot als barris. Ernesto González, entusiasta, company, apassionat, va continuar lluitant fins als seus últims dies.

**Ernesto,
Fins al socialisme, sempre!**

Esther. Barcelona

Persecució judicial als lluitadors socials

El poble del Cantó Limón Indanza i del conjunt de la província de Morona Santiago porta una lluita contra la construcció de la subestació elèctrica Hidroabanico, al servei de la gran explotació minera, que ja ha afectat i continuarà ocasionant greus danys al medi ambient i la qualitat de vida dels pobladors d'aquesta regió.

A més dels atacs i intimidacions d'empleats armats de les empreses constructores, els dirigents de les mobilitzacions pateixen la persecució judicial i la del governador de Morona Santiago, Marcelo Valencia, de l'UDC. La justícia equatoriana ha dictat la presó preventiva contra els companys Franklin Reinoso Ruiz, Aida Astudillo Durán, Marc Ochoa Durán i el Regidor Tarquino Cajamarca Mariles, sota la falsa acusació de "sabotatge", en un procés judicial totalment viciat a favor de les companyies constructores i mineres. En cas de ser detinguts, els companys podrien romandre de 3 a 5 anys a presó, fins que acabi el procés judicial, i després, ser condemnats a diversos anys més de presó. Tarquino Cajamarca Mariles és regidor de Limón Indanza, i, junt amb Aida Astudillo Durán, són membres del MAS (secció equatoriana de la LIT-CI).

Persecució i penalització de la lluita amb el govern de Rafael Correa

Lamentablement, com a única forma d'aturar la mobilització i intimidar els manifestants es torna a utilitzar mètodes repressius que no es veien des de l'època de León Febres Cordero. Però ara es fa sota el Govern de Rafael Correa, que molts consideren d'esquerra i revolucionari.

El mes de març d'aquest any, el president Rafael Correa en un dels

seus programes radiofònics dels dissabtes comentava que el problema de les mineres és gravíssim, que el país és una gran concessió i conclouia: "No hem rebut cap benefici d'això, ni l'Estat ni la població, i això s'ha de desmuntar".

Malgrat això, el propi Rafael Correa en el seu discurs en l'aniversari de la cantonització de Macadures el mes de maig admet que: "Davant la multiplicació de concessions, que per falta d'una llei específica, fins i tot s'han continuat atorgant en el nostre govern, cal precisar que la llicència de més de quatre mil concessions ha produït un caos generalitzat, amb greus seqüeles i deteriorament de les relacions entre ciutadans equatorians."

Rafael Correa: radicalitat en el discurs i una pràctica que protegeix els empresaris miners

Però entre el discurs i la pràctica hi ha una notable distància, ja que en el transcurs del govern de Correa s'han realitzat 50 concessions a transnacionals mineres especialment a les províncies d'Azuay, Zamora, Morona, Loja i El

Oro.

A més d'això, de les resolucions adoptades per resoldre els conflictes entre les comunitats i les mineres, només s'han adoptat les que afavoreixen les mineres, ja que el govern ha utilitzat la repressió contra les lluites i la detenció i persecució dels lluitadors. (...)

A finals de juny dirigents de la Coordinadora Nacional per la Defensa de la Vida i la Sobirania, de les diferents comunitats camperoles de l'Azuay, a més d'estudiants de la Universitat de Cuenca van ser detinguts per estar lluitant en contra de les mineres a la província. (...)

Cridem a la solidaritat

Davant aquest atac a la lluita del poble equatorià, el MAS-Ecuador (Moviment al Socialisme de l'Equador) i la LIT-CI (Lliga Internacional dels Treballadors) ens trobem desenvolupant una campanya nacional i internacional amb l'exigència de revocatòria immediata de l'ordre de presó preventiva contra els nostres companys abans esmentats.

La campanya ja ha començat amb la tramesa de notes de repudi de dirigents i organitzacions

internacionals a les autoritats equatorianes, ja que sabem que aquesta és una lluita que involucra tots els explotats del món:

Contra el saqueig dels recursos naturals
Contra la destrucció del medi ambient
Contra la criminalització de les protestes socials

Així diverses organitzacions de Brasil, Espanya, Argentina, Perú i altres països ja han enviat els seus comunicats i sabem que en els pròxims dies la campanya s'intensificarà demostrant als saquejadors dels nostres recursos, que les nostres demandes, la nostra força i també la nostra solidaritat és internacional.

Cridem a la Coordinadora Nacional per la Defensa per la Vida i la Sobirania, la CONAIE, ECUARUNARI, els partits Pachacutik, Socialista i MPD, Acció Ecològica i altres organitzacions que ja s'han pronunciat en defensa de la lluita i dels companys lluitadors perseguits per la justícia a què ens unim en aquesta lluita.

MAS. Secció Equatoriana de la LIT-CI

Campanya de solidaritat

Exigim de revocatòria immediata de l'ordre de Presó Preventiva contra els companys Franklin Reinoso Ruiz, Aida Astudillo Duran, Marc Ochoa Duran i el Regidor Tarquino Cajamarca Mariles sota la falsa acusació de "sabotatge", en un procés judicial totalment viciat a favor de les companyies constructores al miner, en que no han estat citats els testimonis favorables als acusats, i la sortida definitiva de les empreses mineres i hidroelèctriques privades de la zona de Limón Indanza (província de Morona Santiago), que han provocat greus danys ambientals i el rebuig de la població, pels seus mètodes autoritaris i corruptes de buscar imposar per força els seus interessos.

Les cartes han de ser enviades a les següents adreces electròniques:

President de l'Equador (Sr. Rafael Correa)
sugerencias@presidencia.gov.ec

Ministre de Govern Gustavo Larrea:
informacion@mingobierno.gov.ec

Consell Provincial de Morona Santiago:
cpmorona@etapaonline.net.ec

Alcalde de Limón Indanza (Ing. Antonio Castillo Orellana)
webmaster@limonindanza.gov.ec

Ministeri de Mines i Petrolis (Ing. Jorge Alban Gómez)
lbenalcazar@menergia.gov.ec

Secretària de Pobles, Moviments Socials i Participació Ciutadana (Manuela Gallegos):**secretaria@secretariadepueblos.gov.ec**

Amb còpia a **luchaint@telefonica.net**

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100-3459-31-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

